

Ob 10 letnici „Strokovne zveze viničarjev“.

V nedeljo, dne 13. julija so prihiteli iz vseh krajev naših goric zastopniki viničarskih krajevnih organizacij na redni in deseti občni zbor svoje matice in predstavnice »Strokovne zveze viničarjev«, centrale v Ljutomeru. Prišli so, da se spet vidijo in si podajo svoje željave desnice, kakor si jih le podajo bratje, sinovi delavske matere in tisti, katerim je borba za božje in človeške pravice vsega delavskega stanu, na temelju krščanske pravičnosti in ljubezni, le skupen cilj in da se tako še medsebojno bolj utrdijo v zvestobi, žrtvovanju in trpljenju. Deset let še beležimo pri tej priliki v preteklost našega mladega strokovnega in krščansko-socialnega viničarskega pokreta. V celi zgodovini viničarskega stanu ni nikogar takega bilo pred nami in prav nikogar takega, tudi ni danes ob naši strani. Z začetkom te naše strokovne organizacije je nastal prvi pojav, da smo se viničarji enkrat zganili in se začeli zanimati za svojo bodočnost, kakor uveljavljenje ter smo začeli tako prvič zbirati vse naše gospodarske in duševne sile na žrtvenik svoje stanovske skupnosti. Težki so bili začetni časi tega pokreta. Bila se je dolgo časa huda borba samo za obstoj organizacije. Ne samo proti nasprotnikom vsakega pravega delavskega gibanja in proti neutemeljenim predsodkom, ki so jih toliko imeli o našem strokovnem pokretu, ampak v prvi vrsti je šla ta borba najbolj proti sebičnosti in nezavednosti viničarjev samih, ki so na prvi hip takoj pričakovali od organizacije kar največ profita. Žrtve za to pa naj bi ne bilo nobenih. Manjkalo nam je povsod sposobnih stanovskih voditeljev. Da ni zagrabila takoj celotnega viničarskega pokreta Jugoslovanska strokovna zveza, in se pri tem ni ustrašila tudi največjih žrtve, bi najbrž danes viničarji ne imeli zaznamovati nobenega — uspeha. Sedaj so vsaj glavne ovire že odstranjene in se tako »Strokovna zveza viničarjev« stabilizira in prodira naprej v široke viničarske mase. Na krmilu stoji načelstvo centrale s krepko četo odbornikov in borcev še 21 skupin ali krajevnih organizacij, zavednih in izšolanih po izkušnjah svojih proletarskega življenja in po lastnih borbah ter sodelovanju v organizaciji do danes. Ako pogledamo nazaj v to sicer kratko preteklost desetih let, nas varadoste veliki uspehi, gospodarski in kulturni, ki smo jih v tem

času dosegli z združenimi močmi za naš viničarski stan. Močna strokovna organizacija, viničarski red, podporni sklad, starostni sklad in lastna kreditna zadruga, vse to so glavni obrisi našega dosejanega dela in uspehov. Koliko pa ostane še pri vsem tem skupnega dela skritega, katerega se sploh ne more pokazati in ne videti!

Mnogo večji bi lahko še bili danes naši uspehi. Mi imamo še vse več gospodarskih sil in tudi sposobnih talentov, ki bi lahko delali skupno na ustvaritvi boljše bodočnosti vseh viničarjev. Toda žal, še veliko jih je nezrelih za idejo stanovske skupnosti in vzajemnosti, ker ne morejo še razumeti žrtve ki jih vsaka taka skupnost terja neusmiljeno od posameznika. Razveseljivo je za nas dejstvo, da pretežna večina viničarjev z nami misli in čuti, v organizacije pa ne more, ker so prešlabi delovni pogoji in skoraj ničnostna denarna plača v nekaterih krajih. Kdor pa stoji gospodarsko v propasti, za takega je vsaka žrtve skupnosti nemogoča in vsako kulturno delo je zanj nedostopno, pa naj si bo še tako lepo in idealno. Zato pada velika odgovornost na vse tiste, ki odklanjajo vsako zboljšanje nesocialnih in nekulturnih razmer viničarjev in ki iz tega stališča delajo ovire našemu pokretu. Kdor dela na tem, da se viničarji strokovno naj ne organizirajo, da se jim sploh boljše ne bi smelo goditi, to je, da bi se viničarski stan ne smel dvigniti gospodarsko in vzporedno s tem tudi moralno, vsak tak, je največji škodljivec in nasprotnik dobrobiti našega najdelavnejšega in najsiromašnejšega naroda tukaj ob severni meji.

Tovariši viničarji! Mi pa bodemo svoje pot držali tako naprej, ker je pravilna. Naše delo za zboljšanje položaja ne gre le radi trenutnih materialnih koristi, ampak naše delo je usmerjeno na vse višjo in idejno plat. Kot kristjani in kot člani krščanske strokovne organizacije smo dolžni po božji zapovedi in po svoji vesti, vsak zase, kakor vsi skupaj, potegovati se za svojega bližnjega, mu braniti njegove pravice dosledno in mu pomagati v stiski. Božja zapoved »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe« velja vsem enako. Prvi kristjani niso nosili teh zapovedi le v ustih iz strahu ali kakega kompromisa s pogani, ampak so te zapovedi tudi dosledno izvajali in tudi zanje umirali, če je trebalo. Krščanski delavec, tako i viničar! Nikjer ni dana lepša prilika, bolj zadostiti tej zapovedi ljubezni do bližnjega kakor ravno v strokovni organizaciji, v kateri se podrediš vzajemnosti in interesom celote kot

skupnosti svojih enakih, najrevnejših zapostavljenih, pravice in ljubezni najbolj težnih svojih sobratov in sester in si v tej skupnosti tudi pripravljen trpeti in se žrtvovati. Kdor dela in je pošten, se nima ničesar bati. Tako tudi tisti, ki se zaveda krivic in stiske svojega bližnjega, ako je pravi kristijan, nikakor ne boče prej miroval, dokler mu ne odpomore in pribori, kar mu gre. Zatorej, ako se danes viničarji zbiramo v strokovni organizaciji in se po nji skupne potegujemo za izkoriščane, zatirane in trpeče, tedaj storimo s tem le svojo krščansko dolžnost in delo, ki je Bogu v čast. V tem pravcu je bila pot naše »Strokovne zveze viničarjev« dosedaj in ostane neizpremenjena še naprej. Edino takj strokovni organizaciji viničarji zaupamo in verujemo v njeno zmago.

Zahvala za podporo po požaru. —

Prejeli smo:

Polzela, dne 12. jul. 1930

Vaše blagorodje!

Dolžnost mi je, zahvaliti se Vam za prejeto podporo 1000 Din, ki mi je bila hitra, prva denarna pomoč po moji požarni nesreči. Ne morem se izkazati dovolj hvaležnega, pač pa hočem ostati »Slovenskemu Gospodarju« zvest naročnik in ga priporočati vsakomur, ker nam ni samo v srečnih dneh prijatelj z novicami, poukom in zabavo, ampak se nam izkaže tudi trpečim, ob uri nesreče kot res pravi prijatelj!

Želel bi, da bi ta moja zahvala »Slovenskemu Gospodarju« bila tudi kot javna zahvala objavljena v listu!

S spoštovanjem

zvest »Slov. Gospodarju, hvaležen naročnik

Balok Miha, Polzela.

Dedščina. Jezična žena, mati še bolj jezične hčerke, je bila nekoč hudo nevoljna ter je jezno dejala svojemu možu: »Kako hudoben jezik ima najina hči; hotela bi le vedeti, od koga izmed naju ga je dobila, od mene ali od tebe?« — Mož ji mirno odgovori: »Od tebe gotovo ne, ker ga imaš še sedaj!«

njem. Zdajci se sliši kakor godba, ki je prihajala iz daljave.

Grofu se zdi, kakor da se je v ozadju razširila stena, siva megla se je razpršila in pokazala se je ravnina. Godba postaja vedno bolj glasna, na mali ravnini pa se pojavi velika postava. V nekaj trenutkih zapazi in gleda svojo lastno podobo, ki ga kaže sedečega na visokem konju. Zopet zadoniho prijetni glasovi. Druga slika nastaja, ki dobiva vedno bolj določno podobo. Glej, naenkrat se pojavi postava grofice Ane Katarine Zrinjske. V eni roki je držala lovorjev venec z žarečo vojvodsko krono nad glavo njegove podobe, z drugo je položila od zlata blesček vojvodski plašč okoli njegovih ramen. Zada je plaval ves razsvetljen ogrski grb s patrijarhovim križem.

Grof Tatenbah je dobro spoznal pomen teh slik. Kazale naj bi slavohlepemu možu njegovo bodočnost, zmago v boju, ki ga podvzame ob strani oboževane grofice Zrinjske. Ves razburjen in prevzet od tega, kar je videl, je razpel roke, da bi objel ljubljeno Ano Katarino. Toda podoba, ki se mu je ravnokar še tako ljubko smehljala, se je razpršila v meglo, ki je prevlekla cele slike. Svetilka na stropu je ugasnila, mliki zveki godbe

so utihnili, nastopila je popolna tema in ostramrzla sapa je potegnila skozi prostor. Grof Tatenbah, ki se je komaj zavedel, je stopil razburjen v vedeževalkino sobo ter od tam na prosto, kjer ga je čakal njegov strežaj.

Za vedeževalko ni imel nobene poslovilne besede. Podoba, ki jo je ravnokar videl, mu je še bila pred očmi. Tako stopi s svojim strežajem v gozd. Blede luna, ki je ravnokar izšla, je začela sipati svojo bajno lepo svetlobo skozi veje na nočnega potovalca. Grof Tatenbah ni vedel, da je bila ona oseba, ki mu je v podobi položila krono na glavo, res živa oseba v kočji vedeževalke ter da so zavezniki — člani ogrske zarote porabili Tatenbahovo vero v čarovništvo ter vedeževanje in so podkupili Prihto, da bi omahljivega grofa s temi slikami za vedno priklenili na svojo stvar.

In to se jim je tudi v polni meri posrečilo. Grof Tatenbah je bil zdaj popolnoma prepričan, da doseže svoj cilj — vojvodstva celjske grofije. Njemu ob strani pa bo stala njegova nad vse ljubljena Ana Katarina Zrinjska.

Pozabljeni se bili vsi dobri sklepi, pozabljene besede, ki mu jih je govorila njegova soproga. Sedaj mu je bilo gaslo: Naprej, naprej za sliko,

Ste naročeni na list

NEDELJA

?

Izhaja vsak teden!

Prinosa vsakokratni nedeljski evanglij in razlago ter druge podučne verske članke, razen tega pa resničen dogodljaj iz misijonov »Mladostni navihanež — postane redovnik« in mlane zgodbe za deca.

Stane mesečno samo 2 Din, celoletno 24 Din. Še danes si naročite NEDELJO po dopisnici na spodnji naslov: Uprava NEDELJE, Maribor, Slomčkov trg 20.